

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců
JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobkyně: **Stavební společnost VARO, s.r.o.**, IČO: 26356503,
se sídlem Hvízdoslavovo nám. 534/5, 350 02 Cheb,
zastoupena Mgr. Josefem Švandou, advokátem,
se sídlem Buzulucká 678/6, 160 00 Praha,

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**,
se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2024, č. j. 1949/1.30/24-6,

takto:

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 23. 4. 2024, č. j. 1949/1.30/24-6,
se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit
žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč, a to k rukám zástupce
žalobkyně, Mgr. Josefa Švandy, advokáta.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně byla rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a
Karlovarský kraj ze dne 20. 12. 2023, č. j. 3261/6.30/21-54 ve znění opravného usnesení ze
dne 5. 2. 2024, č. j. 3261/6.30/21-56 (dále též jen: „*správní orgán I. stupně*“), uznána vinnou

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ze spáchání přestupku umožnění výkonu nelegální práce podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále též jen: „ZoZ“). Měla se ho dopustit tím, že na pracovišti, kterým byla stavba, při níž byl zateplován bytový dům v Chebu (dále též jen: „*předmětná stavba*“), umožnila minimálně v den kontroly, 15. 5. 2019, výkon závislé práce bez platného povolení k zaměstnání celkem 12 cizincům (dále též jen: „*zahraniční dělníci*“), státním občanům Ukrajiny v pracovní pozici stavebních dělníků. Za to byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 780 000 Kč.

2. Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 4. 2024, č. j. 1949/1.30./24-6 (dále též jen: „*napadené rozhodnutí*“), pak žalovaný k odvolání žalobkyně částečně rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil, když specifikoval rozhodné znění zákona o zaměstnanosti (znění účinné do 31. 12. 2023), snížil uloženou pokutu na 725 000 Kč, ale v ostatním dané rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobkyně zamítl.
3. Ve své žalobě akcentuje žalobkyně nesprávné skutkové závěry správních orgánů, vady v řízení, právní závěry, jakož i porušení zásady *in dubio pro reo*.

Obsah žaloby

4. V úvodu žaloby žalobkyně shrnula skutkový stav věci. Uvedla, že je stavební společností, přičemž zakázky realizuje prostřednictvím subdodavatelů, které si na jednotlivé části stavebního díla najímá. Sama zaměstnává pouze rozpočtáře, tři stavbyvedoucí, čtyři stavební mistry, obchodního vedoucího, skladníka a čtyři řemeslníky. V roce 2019 realizovala zateplení bytového domu a provedení souvisejících prací pro Společenství vlastníků Obětí nacismu 1 na adrese Obětí nacismu 1307/1, Cheb, a to na základě smlouvy o dílo uzavřené dne 26. 2. 2019. Na realizaci najala subdodavatele, se kterými uzavřela smlouvy o dílo.
5. Smlouvu o dílo se společností CARAMIT-stav s.r.o. uzavřela dne 12. 3. 2019. Předmětem této smlouvy bylo zhotovení díla – provedení kontaktního zateplovacího systému předmětné stavby. Cena díla byla pevně stanovena na 896 531,15 Kč. Práce zahájila společnost CARAMIT-stav s.r.o. dne 19. 3. 2019. Na realizaci díla a koordinaci prací mezi subdodavateli dohlížel od počátku stavby stavbyvedoucí pan L. F., kterého na začátku května 2019 vystřídal stavbyvedoucí pan R. S. Společnost CARAMIT-stav s.r.o. prováděla práce pomocí zahraničních dělníků, kteří vůbec neuměli česky. Nadřízený těchto dělníků byl K., který jediný česky uměl.
6. Společnost CARAMIT-stav s.r.o. první fakturu za část díla provedenou v měsíci březnu 2019 vystavila dne 9. 4. 2019 na částku 128 310 Kč, žalobkyně ji uhradila dne 16. 4. 2019. Druhá faktura byla vystavena dne 9. 5. 2019 na částku 421 489 Kč a žalobkyně ji uhradila dne 16. 5. 2019. Další faktury za zhotovení díla byly vystaveny a proplaceny v následujících měsících.
7. Dne 15. 5. 2019 kontaktoval správní orgán I. stupně jednatele žalobkyně a oznámil mu, že provádí na stavbě kontrolu a aby okamžitě přijel. Inspektoři jednatele žalobkyně nechali na stavbě podepsat nějaký dokument a jednatel jim dále předal smlouvu o dílo uzavřenou se společností CARAMIT-stav s.r.o. Žalobkyně se následně od majitelů bytů v domě dozvěděla, že inspektoři správního orgánu I. stupně zavedli dělníky do sklepa domu, kde provedli jejich výsledky. Jednatele žalobkyně ani stavbyvedoucího žalobkyně však o tomto výsledku inspektoři neinformovali a k výsledku je nepřizvali. Následně dne 20. 5. 2019 žalobkyně obdržela oznámení o zahájení kontroly s výzvou k doložení pracovní smlouvy

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

pana J. V. , který asistoval stavbyvedoucímu, a dokladů, na jejichž základě pracovali na stavbě zahraniční dělníci. Žalobkyně předložila smlouvy pana V. i stavbyvedoucího S. a sdělila, že zahraniční dělníci nejsou její zaměstnanci.

8. Žalobkyni byl dne 19. 11. 2019 doručen protokol o kontrole, ve kterém bylo uvedeno, že žalobkyně umožnila v kontrolovaném období výkon závislé práce bez platného povolení k zaměstnání třinácti osobám, a tím se dopustila porušení § 89 odst. 2 ZoZ. Proti protokolu žalobkyně podala námitky, které správní orgán I. stupně vyřídil tak, že je zamítl s odkazem na skutečnosti, které měly kontrolované osoby údajně uvést při kontrole. Žalobkyně následně dne 24. 3. 2021 obdržela příkaz správního orgánu I. stupně ze dne 22. 3. 2021, v němž bylo uvedeno, že spáchala přestupek podle § 140 odst. 1 písm. c) ZoZ, proti kterému žalobkyně podala odpor. Následovalo řízení, které bylo dlouhé téměř tři roky a dosti nestandardní. Hned při prvním jednání právník správního orgánu I. stupně jednatelem žalobkyně a právnímu zástupci žalobkyně oznámil, že věc převzal po kolegovi, že to vůbec není jeho případ a má dost jiných svých věcí na práci, načež se snažil jednatele žalobkyně přesvědčit, aby se žalobkyně ke spáchání přestupku přiznala, že jí v takovém případě může snížit pokutu. Tuto nabídku zopakoval během ústních jednání několikrát doplnil ji tvrzením, že nějakou pokutu žalobkyni dát musí, když má takto nabito.
9. Řízení bylo zakončeno vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) ZoZ a byla jí uložena pokuta ve výši 780 000 Kč. Žalobkyně se odvolala, v odvolání mj. tvrdila, že správní orgán I. stupně, neprovedl některé navržené důkazy. Správní orgán I. stupně následně vydal usnesení ze dne 5. 2. 2024, kterým doplnil odůvodnění svého rozhodnutí tak, že výslech svědků považuje za nadbytečný. Proti tomuto usnesení žalobkyně také podala odvolání, v němž uvedla, že správní orgán I. stupně nemůže dodatečně doplňovat své rozhodnutí a tím dodatečně hojit vady řízení a rozhodnutí, pro které bylo rozhodnutí napadeno odvoláním. Toto odvolání správní orgán I. stupně zamítl. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí.
10. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Již ve svém písemném vyjádření ze dne 16. 7. 2021 navrhovala k prokázání tvrzení, že zahraniční dělníci nebyli jejími zaměstnanci a že je nijak neřídila ani neúkolovala, neposkytovala jim žádné pracovní prostředky ani nářadí, ani jim neumožňovala výkon nelegální práce, výslech stavbyvedoucích L. F. a R. S., stavebního mistra J. V. a jednatele žalobkyně V. F. . Žalobkyně dále navrhla provedení důkazu výpovědi zahraničních dělníků, kterým měla umožnit výkon nelegální práce, a to za její účasti. Tento návrh zopakovala žalobkyně i při prvním jednání u správního orgánu I. stupně. Žalobkyně dále při prvním jednání navrhovala provedení důkazu výpovědi jednatele společnosti CARAMIT-stav s.r.o. pana, přičemž správní orgán I. stupně tohoto svědka předvolal k ústnímu jednání dne 5. 9. 2022. Správní orgán I. stupně dále provedl jen výslech stavbyvedoucího R. S. . O výslech zahraničních dělníků se správní orgán I. stupně ani nepokusil. Pana M. C. sice správní orgán I. stupně k jednání předvolal, nicméně dále se o zajištění jeho výpovědi také nijak nepokusil. Stavbyvedoucího L. F. a stavebního mistra J. V. k výslechu ani nepozval, přestože mu v tom nic nebránilo. A důkaz výpovědi jednatele žalobkyně neprovedl i přes to, že se pan V. F. účastnil většiny ústních jednání.
11. Správní orgán I. stupně obvinil žalobkyni pouze na základě skutečností, které zahraniční dělníci měli údajně říci kontrolorům při ověření totožnosti fyzických osob prováděné bez účasti žalobkyně a které kontrolori rukou zapsali do předtištěných protokolů označených

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

„ZÁZNAM o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob podle ustanovení § 132 odst. 1,2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů“ (dále též jen: „*záznamy*“). S těmito *záznamy* se žalobkyně seznámila až při nahlédnutí do spisu. Žalobkyně neměla se zahraničními dělníky žádný vztah, neznala je, protože se jednalo o pracovníky subdodavatelské společnosti.

12. Žalobkyně si je vědoma toho, že zajištění výpovědi zahraničních dělníků nemuselo být snadné. Jedná se ale o zcela zásadní věc pro řízení, správní orgán I. stupně se měl o zajištění těchto výpovědí alespoň pokusit. Stejně tak se měl pokusit o zajištění výpovědi jednatele společnosti CARAMIT-stav s. r. o. Správní orgán I. stupně k tomu ale pouze konstatoval, že provedení těchto důkazů považuje za nadbytečné. Dále uvedl, že informace, které se mohl dozvědět od pana C. , se dozvěděl nakonec i z jiných výpovědí a důkazů, proto jeho výpověď vyhodnotil jako nadbytečnou. Tím prakticky přiznal, že měl o výsledku řízení rozhodnuto dříve, než řízení vůbec začalo.
13. Správní orgán I. stupně založil své rozhodnutí na informacích, které měli poskytnout zahraniční dělníci zadržení na stavbě. Žalobkyně u těchto výsledků nebyla přítomna, a proto neví, zda informace zapsané v záznamech zahraniční dělníci skutečně uvedli. Podstatná část těchto informací totiž není pravdivá. Zahraniční dělníci na předmětné stavbě pracovali od 19. 3. 2019, kdy došlo k předání staveniště společnosti CARAMIT-stav s. r. o. Zahraniční dělníci rozhodně nedostali žádné pracovní pomůcky od žalobkyně, ani jim nepřidělovala pracovní úkoly. Jedinou možností, jak prokázat pravdivost informací uvedených v záznamech, je výpověď dělníků, výpovědi M. C., stavbyvedoucích žalobkyně, mistra žalobkyně a jednatele žalobkyně. Neprovedením navrhovaných důkazů správní orgán I. stupně fakticky sebral žalobkyni jedinou možnost obrany a zasáhl tak do jejího práva na spravedlivý proces.
14. Neprovedení důkazů z důvodu nadbytečnosti nelze považovat za řádné odůvodnění. Za nadbytečné by bylo možné považovat důkazy, které by byly navržené k prokázání skutečností, které již byly v řízení dostatečně prokázány jinými důkazy, případně které by nebyly v řízení sporné. To však v daném řízení neplatí, když navrhované důkazy měly prokázat opak toho, co v řízení tvrdil správní orgán I. stupně.
15. Námitku neprovedení navržených důkazů žalobkyně uplatnila v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný k této námitce v napadeném rozhodnutí uvedl, že pokud má správní orgán I. stupně zjištěný skutkový stav za dostatečný a zjištěný bez důvodných pochybností, neshledává důvod předvolat další osoby, které navrhuje žalobkyně. S tím žalobkyně nesouhlasí. Pokud by správní orgán I. stupně hodnotil důkazy tak, jak má, rozhodně by o zjištěném stavu pochybnosti mít měl. Neobstojí ani argumentace, kterou převzal žalovaný v napadeném rozhodnutí, že výslech stavbyvedoucího L. F. nebyl třeba, neboť v předmětné době neměl se stavbou nic společného. L. F. dohlížel na stavbu od jejího počátku v březnu 2019 do konce dubna 2019. Mohl se tak vyjádřit k tomu, kdo na stavbě pracoval.
16. Správní orgány považují tvrzení zapsaná v záznamech, že zahraniční dělníci byli v době jejich zadržení na stavbě pouze pár dnů, bez dalšího za pravdivá. Tato tvrzení však pravdivá nejsou. Většina z těchto dělníků byla na stavbu posílána společností CARAMIT-stav s.r.o. od počátku stavby. To mohl potvrdit právě L. F. a stavební mistr J. V..
17. Souhlasit nelze ani s argumentem správních orgánů, že výslech jednatele žalobkyně pana V. F. nebyl třeba, když se mohl po celou dobu jako účastník vyjádřit. Důkaz výpovědi

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

účastníka řízení a jeho vyjádření není totéž. V případě provedení výsledku by se jednalo o důkaz, který by správní orgán I. stupně musel vypořádat ve svém rozhodnutí. Už jen ze skutečnosti, že správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí skutečností uvedeným panem F. em nevěnuje, je zřejmé, že jim nedává stejnou váhu jako by měl důkaz účastnickou výpověď. Pokud správní orgány uvádí, že výsledek jednatele žalobkyně nebyl třeba, měly i vysvětlit, proč jeho vyjádření zaznamenaná v protokolech z jednání neberou v potaz ve svých rozhodnutích.

18. Žalobkyně má za to, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo založeno pouze na jednom nepřipustném důkazu. Přestože správní orgány tvrdí, že záznamy nebyly jediným důkazem, na jehož základě uznaly žalobkyni vinnou, z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá pravý opak. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí poukázal na provedené výsledky svědků, informace získané v rámci žádosti o součinnost od nejrozličnějších subjektů či státních orgánů, ale již neuvádí, které z těchto dalších důkazů a jakým způsobem podporují zjištěný skutkový stav. Pokud žalovaný odkazuje na výpovědi svědků, ty byly provedeny dvě – stavbyvedoucího R. S. a koordinátora BOZP J. H., kteří výslovně uvedli, že se jednalo o subdodávku společnosti CARAMIT-stav s.r.o.
19. Podle žalobkyně není možné záznamy o výsledku osob sepsané před zahájením správního řízení použít v řízení jako důkaz. Žalobkyně odkázala na rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011-120, v němž NSS došel k tomuto závěru a dále uvedl, že záznamy o výsledku osob slouží jako podklad k úvaze, zda má být dotyčná osoba vyslechnuta jako svědek. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že se jedná o starší judikát, který byl do značné míry argumentačně překonán řadou dalších judikátů. Žalovaný ale neuvedl, do jaké míry mají být citované závěry NSS překonány a kterými rozhodnutím se tak mělo stát. Žalovaný odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 Ads 33/2015-64, citované v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které naopak podporuje uvedené.
20. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí citoval rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2023, č. j. 14 Ad 15/2023-49, čímž se snaží podpořit své argumenty, že na úkony činěné dle kontrolního řádu nejsou kladeny takové nároky, jako na důkazy prováděné dle správního řádu. S tímto žalobkyně souhlasí. Nicméně je třeba dodat, že právě proto, že úkony učiněné dle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád) před zahájením správního řízení nemusí splňovat požadavky kladené správním řádem na získávání a provádění důkazních prostředků, nemohou být výsledky těchto úkonů použity bez dalšího jako důkazní prostředky v rámci správního řízení. To se stalo v případě žalobkyně. Správní orgán I. stupně bez účasti a vědomí žalobkyně provedl výsledek dělníků, který vydával za kontrolu totožnosti fyzických osob. Tyto osoby přitom nebyly poučeny o svých právech a vzhledem k jazykové bariéře dost pravděpodobně ani nerozuměly tomu, co inspektoři zapsali do záznamů. Správní orgán I. stupně následně odmítl zopakovat výsledky těchto osob v rámci správního řízení pro nadbytečnost, odmítnul provést další důkazy navržené žalobkyní taktéž pro nadbytečnost a záznamy o výsledku zahraničních dělníků pořízené před zahájením správního řízení nesplňující požadavky dle § 51 a násl. správního řádu použil jako jediný důkaz ve správním řízení proti žalobkyni.
21. Podle § 9 písm. e) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád) je kontrolující povinen umožnit kontrolované osobě účastnit se kontrolních úkonů při výkonu kontroly na místě, nebrání-li to splnění účelu nebo provedení kontroly. Inspektorům nic nebránilo v tom, aby jednatele žalobkyně informovali o provádění výsledku zadržených osob ve

sklepě bytového domu a umožnili mu účastnit se těchto výsledků a klást vyslýchaným osobám otázky.

22. Hlavním podkladem pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl obsah záznamů. Žalobkyně opakovaně poukazovala na skutečnost, že i pokud zahraniční dělníci skutečně při výsledku uvedli, že pracují pro žalobkyni, zřejmě tak učinili ve snaze krýt svého skutečného zaměstnavatele společnost CARAMIT-stav s.r.o. Vzhledem ke skutečnosti, že i další skutečnosti a formulace zapsané v záznamech jako odpovědi zahraničních dělníků jsou podezřelé, nebo minimálně podivné, měl správní orgán I. stupně přistupovat k obsahu záznamů opatrně a kriticky. K argumentům žalobkyně stran záznamů žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se odmítá zabývat nepřiměřením pitváním obsahu pořízených záznamů, čímž přiznává svou rezignaci na povinnost své rozhodnutí řádně odůvodnit.
23. Žalobkyně nesouhlasí ani s vypořádáním dalších provedených důkazů.
24. Koordinátor BOZP J. H. výslovně uvedl, že zateplení domu dělala společnost CARAMIT-stav s.r.o. jako subdodávku a že pracovníkům společnosti CARAMIT-stav s.r.o. dávali pokyny a kontrolovali je jeden nebo dva parťáci, a že se s těmi lidmi nedalo dorozumět. Potvrdil tak tvrzení žalobkyně. Skutečnost, že práce na zateplení domu prováděla společnost CARAMIT-stav s.r.o. je patrná i z protokolu o provedeném vzájemném seznámení s riziky, který koordinátor BOZP pan J. H. předložil. Zajímavé na tomto protokolu je i to, že za společnost CARAMIT-stav s.r.o. podepsal protokol dne 19. 3. 2019 pan A. L., u kterého je v záznamech uvedeno, že na dotaz inspektorů správního orgánu I. stupně měl odpovědět, že na stavbě byl až od 8. 5. 2019. Správní orgán I. stupně ke skutečnostem uvedeným panem H. nepřihlédl a vůbec se s nimi nevypořádal.
25. Stavbyvedoucí R. S. ve své výpovědi uvedl, že ukrajinské dělníky neznal, že si pamatuje pouze parťáka K., se kterým na stavbě jednal, a že žalobkyně v dané době na stavbě žádné své lidi neměla. Ani k tomuto důkazu správní orgán I. stupně nepřihlédl. Žalovaný se se skutečnostmi uvedenými panem H. a S. vypořádal na str. 13 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že správní orgán I. stupně se s těmito námitkami vypořádal na str. 25 svého rozhodnutí. Správní orgán I. stupně tam sice skutečně zmiňuje výsledky pánů H. a S., ale to jen proto, že zde z těchto výpovědí dovozuje, že měli uvést, že zahraničním dělníkům dávali pokyny prostřednictvím osob mluvících česky. Tento závěr správního orgánu I. stupně však není pravdivý. Ve skutečnosti Pan H. ani pan S. neřekli, že by zahraničním dělníkům dávali nějaké pokyny. Tvrzení žalovaného, že se správní orgán I. stupně s důkazy provedenými výpovědi svědků H. a S. vypořádal, tedy není pravdivé.
26. Správní orgán I. stupně si vyžádal od Policie ČR protokoly o výsleších, které provedli příslušníci policie v rámci správního řízení o vyhoštění. Většina z těchto výsledků byla provedena v den kontroly. Pokud zahraniční dělníci uváděli při výsledku policií stejné skutečnosti jako do záznamů, bylo to zřejmě proto, že se báli konfrontace pro případ, kdyby při každém výsledku řekli něco jiného. Pět zadržených dělníků policii uvedlo, že nevědí, pro koho pracují. A jeden z dělníků, který při výsledku správním orgánem I. stupně uvedl, že pracuje pro „VARO s. r. o.“, policii uvedl, že pracoval pro společnost CARAMIT-stav s.r.o. Na tyto rozpory žalobkyně správní orgány upozorňovala, ty se s nimi ale řádně nevypořádaly.
27. Smlouva o dílo na zhotovení zateplení fasády uzavřenou mezi žalobkyní a společností CARAMIT-stav s.r.o. byla správnímu orgánu I. stupně předána ihned v den kontroly na

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

stavbě. Žalobkyně následně doložila i faktury vystavené společností CARAMIT-stav s.r.o. a potvrzení o uhrazení faktur. Z těchto dokumentů jednoznačně vyplývá, že si žalobkyně provedení prací objednala u subdodavatelské společnosti CARAMIT-stav s.r.o. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ke smlouvě o dílo uvedl, že nevypadá důvěryhodně, když neobsahuje číslo smlouvy a datum u podpisu společnosti CARAMIT-stav s.r.o. Žalobkyně nerozumí tomu, proč by tato smlouva měla být nedůvěryhodná. Správní orgán I. stupně ke smlouvě o dílo a ke skutečnosti, že tato byla uzavřena dávno před proběhlou kontrolou a bylo podle ní i plněno, vůbec nepřihlédl, aniž by vysvětlil proč. Chybějící číslo smlouvy a datum u podpisu jedné smluvní strany za takové vysvětlení rozhodně považovat nelze.

28. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že nemá pochybnosti o uzavření smlouvy o dílo, což ale neznámá, že by osoby pracovaly na základě této smlouvy. Nevyloučil ani možnost, že tyto osoby mohla na stavbu dohodit společnost CARAMIT-stav s.r.o., to ale neznámá, že by je zaměstnávala, ale spíše by se jednalo o formu zprostředkování. Těmto tvrzením žalobkyně nerozumí. Žalobkyně uzavřela se společností CARAMIT-stav s.r.o. smlouvu o dílo, předmětné osoby tedy nepracovaly na stavbě na základě smlouvy o dílo, ale na základě této smlouvy na stavbě působila subdodavatelská společnost CARAMIT-stav s.r.o., která dílo zhotovovala prostřednictvím svých dělníků, které si sama zajistila. Tvrzení o dohození zahraničních dělníků žalobkyni formou zprostředkování je tak ničím nepodloženou spekulací.
29. K fakturám a potvrzení o jejich uhrazení se správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vůbec nevyjádřil. Správní orgán I. stupně tak klíčové důkazy prokazující tvrzení žalobkyně vůbec nevzal v potaz, nebo tyto důkazy nehodnotil správně a vyvodil z nich nesprávné závěry.
30. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zpochybnil smlouvu o dílo tím, že na ní nejsou správně uvedena čísla stránek, u identifikace jedné smluvní strany není uvedeno jméno jednatele a ve smlouvě není uvedený kontakt na zástupce zhotovitele. K fakturám a potvrzením o jejich proplacení se žalovaný nevyjádřil. Žalobkyni přijde způsob, kterým se správní orgány snaží zpochybnit smlouvu o dílo, za velice neférový. V otázce výkladu smlouvy o dílo stran výkonu práce zahraničních cizinců pro žalobkyni žalovaný odkázal na argumentaci správního orgánu I. stupně. I on se tak dopustil chyby, když ze smlouvy o dílo dovodil skutečnosti, které z ní nelze dovodit.
31. Žalobkyně v souladu se smlouvou o dílo předala SVJ seznam předpokládaných dodavatelů díla, mezi kterými byla i jako dodavatel stavebních prací uvedena i společnost CARAMIT-stav s.r.o. Žalobkyně kromě smlouvy o dílo předložila správnímu orgánu I. stupně i seznam dodavatelů. Skutečnost, že správní orgán I. stupně měl tento seznam k dispozici, je zřejmá i z výsledku svědka S.. Seznam dodavatelů, ve kterém je uvedena společnost CARAMIT-stav s.r.o. coby dodavatel stavebních prací, je dalším důkazem, který prokazuje, že si stavební práce na zateplení fasády domu objednala žalobkyně u subdodavatelské společnosti CARAMIT-stav s.r.o., a že tedy zahraniční dělníci provádějící tyto práce byli dělníky společnosti CARAMIT-stav s.r.o. a nikoliv žalobkyně. Tento důkaz není v rozhodnutích správních orgánů vůbec zmíněný.
32. Žalobkyně je přesvědčena, že správní orgány nezjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a pouze braly v potaz skutečnosti, které se jim pro jejich závěry hodily. Dále fakticky z důkazů, které jednoznačně prokazují objednání zhotovení zateplení fasády u společnosti CARAMIT-stav s.r.o., vyvozují pravý opak, tedy že si

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalobkyně prováděla práce na zateplení fasády předmětné stavby sama prostřednictvím nelegálně zaměstnaných cizinců. Všemi důkazy v jejich vzájemné souvislosti se správní orgány nezabývaly vůbec.

33. Jak žalobkyně již uvedla, správní orgán dovodily z důkazů zjevně nesprávné skutkové závěry. Dalším případem je např. skutečnost, zda na stavbě působil parták společnosti CARAMIT-stav s.r.o. K., který uměl česky a formálně byl dělníkům nadřízený, úkoloval je a jejich práci kontroloval. Tuto skutečnost na sobě nezávisle potvrdili svědci S. a H.. Správní orgán I. stupně i přesto došel k závěru, že na stavbě žádný parták K. nebyl. Tento závěr vyvodil ze skutečnosti, že inspektoři při kontrole partáka K. na stavbě nezastihli. Správní orgány si protiřečí, když na jednu stranu dovozují, že na stavbě žádný parták K. nebyl, na druhou stranu ale argumentují tím, že stav nadřízenosti a podřízenosti mezi žalobkyní a zahraničními dělníky je dán i tím, pokud stavbyvedoucí žalobkyně dával dělníkům pokyny prostřednictvím partáka K..
34. Další nesprávné skutkové zjištění se týká doby, po kterou měli zahraniční dělníci na stavbě působit. Podle skutečností zapsaných v záznamech měli všichni zahraniční dělníci říct, že na stavbě byli maximálně týden. Toto však rozhodně není pravda. Společnost CARAMIT-stav s.r.o. nastoupila na stavbu 19. 3. 2019. Stejněho dne pan A. L. podepsal za společnost CARAMIT-stav s.r.o. koordinátorovi BOZP protokol o provedeném vzájemném seznámení s riziky. Zateplení domu za společnost CARAMIT-stav s.r.o. od počátku prováděla stejná parta dělníků. Skutečnost, že se dělníci na stavbě příliš neobměňovali, mohli potvrdit oba stavbyvedoucí i stavební mistr J. V.. Pokud správní orgány došly k závěru, že zahraniční dělníci byli na stavbě pouze týden, měly se pozastavit nad tím, kdo stavbu prováděl předtím.
35. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že vztah nadřízenosti a podřízenosti potvrdila i žalobkyně, když na ústním jednání dne 22. 9. 2021 uvedla, že posílala peníze na fakturu do banky společnosti CARAMIT-stav s.r.o., ke kterým se pak nějakým způsobem dostali zahraniční dělníci. Správní orgán I. stupně dovodil, že z toho je zřejmé, že se očekávalo zaplacení pracovníků z peněz žalobkyně a není přitom podstatné, zda je žalobkyně zaplatila přímo nebo prostřednictvím společnosti CARAMIT-stav s.r.o. K tomu žalobkyně uvedla, že si najala několik subdodavatelů a jak je ve stavebnictví běžné v případě, kdy se jedná o větší dílo, fakturovala dodavateli průběžně na základě tzv. prostavenosti. Tak tomu bylo i v projednávané věci.
36. První měsíční fakturu za práce provedené v březnu 2019 vystavila společnost CARAMIT-stav s.r.o. dne 9. 4. 2019 a žalobkyně tuto fakturu proplatila dne 16. 4. 2019. Druhou fakturu za práce provedené v dubnu 2019 vystavila společnost CARAMIT-stav s.r.o. dne 9. 5. 2019 a žalobkyně tuto fakturu proplatila dne 16. 5. 2019. Žalobkyně tedy souhlasí se správním orgánem I. stupně, že předpokládala, že společnost CARAMIT-stav s.r.o. zaplatí své dělníky z peněz, které jí zaplatila na základě průběžných faktur. Tato skutečnost však v žádném případě neznamená a neprokazuje, že by dělníci byli ve vztahu podřízenosti a nadřízenosti vůči žalobkyni nebo že by je nepřímou platila prostřednictvím společnosti CARAMIT-stav s.r.o.
37. V projednávané věci byla porušena zásada *in dubio pro reo*. Obsah záznamů si i žalovaný vyložil tak, že skutečnosti v nich obsažené jsou pravdivé. Pokud zahraniční dělníci při výslechu uvedli, že pracují pro žalobkyni, nemusí to automaticky znamenat, že jim žalobkyně umožnila nelegální práci. Vysvětlení, že zahraniční dělníci toto uvedli proto, že si sami mysleli, že pro žalobkyni pracují, nebo že takto odpověděli ve snaze možné a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

pravděpodobné, jako závěr, který si z těchto výpovědí jako jediný možný vzaly správní orgány.

38. Závěr, že správní orgány v přestupkovém řízení musí vzít v potaz i skutkovou verzi reality prezentovanou obviněným, formuloval i Krajský soud v Plzni např. v rozsudku sp. zn. 57 A 18/2023 ze dne 20. 12. 2023. Tento závěr dopadá i na projednávanou věc. Žalobkyně od počátku konzistentně tvrdila, že zahraniční dělníky zaměstnávala společnost CARAMIT-stav s.r.o., kterou si na práce zateplení domu najala jako subdodavatele, a že pokud zahraniční dělníci při výslechu uvedli, že pracují pro žalobkyni, mohlo to být proto, že jim jejich skutečný zaměstnavatel řekl, aby takto vypovídali. Bez významu není ani skutečnosti, že inspektoři správního orgánu I. stupně fakticky vytvořili jediný důkaz proti žalobkyni, a to bez možnosti žalobkyně účastnit se výslechů a dohlédnout na jejich regulérnost a ověřit tak pravdivost skutečností zapsaných v záznamech.
39. Správní orgány věc také nesprávně právně posoudily, neboť v případě žalobkyně nebylo prokázáno naplnění všech znaků závislé práce tak, jak uvedl NSS rozsudku sp. zn. 2 Ads 151/2015 ze dne 13. 10. 2015. Veškeré pokyny dával stavbyvedoucí žalobkyně parťákovi K. ze společnosti CARAMIT-stav s.r.o. Nejednalo se však o pokyny ve smyslu stanovení pracovní náplně, ale o pokyny týkající se koordinace práce na stavbě dávané z titulu výkonu funkce stavbyvedoucího, který za celou stavbu zodpovídá. Rozhodně tedy v předmětném případě nebyl naplněn ani znak závislé práce spočívající ve výkonu práce dle pokynů žalobkyně, když žalobkyně zahraničním dělníkům žádné pokyny nedávala a vzhledem k jazykové bariéře ani dávat nemohla.

Vyjádření žalovaného

40. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žaloba do velké míry kopíruje obsah odvolání, se kterým se vypořádal, a proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
41. Ve shrnutí rozhodných skutečností žalobkyně uvádí řadu tvrzení, která nebyla v řízení prokázána. Žalobkyně např. nikdy neprokázala existenci parťáka K.. Žalobkyně dále tvrdí, že stavbyvedoucí S. v době kontroly na pracovišti nebyl, přijel až poté. Po příjezdu měl pouze podepsat oznámení o zahájení kontroly a odjet. Toto tvrzení se ale neshoduje s obsahem správního spisu, z něhož vyplývá, že pan S. poskytl inspektorům určité informace a předložil smlouvu o dílo.
42. Tvrzení ohledně délky a nestandardnosti řízení považuje žalovaný za ničím nepodložené a neprokázané, přičemž jej vypořádal na str. 16-17 napadeného rozhodnutí.
43. Neprovedení výslechů stavbyvedoucího F. a stavebního mistra V. bylo zdůvodněno již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, následně vydané usnesení bylo pouze o opravě zřejmých nesprávností.
44. Žalovaný se námitkou neprovedených důkazů zabýval na straně 14-15 napadeného rozhodnutí, na které odkázal. Správní orgán není návrhy účastníka řízení vázán.
45. Tvrzení, že správní orgán I. stupně obvinil žalobkyni pouze na základě skutečností řečených zahraničními dělníky při výslechu prováděném bez účasti žalobkyně, odporuje spisovému materiálu. Správní orgán I. stupně měl v době vydání příkazu k dispozici protokol o kontrole, fotografie a předmětné záznamy o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob. Žalovaný podotkl, že kontrolní orgán ani inspektoři nemají povinnost sami od sebe záznamy kontrolované osobě posílat. Žalobkyně měla

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

možnost nahlédnout do kontrolního spisu a následně i do správního spisu. Žalobkyně se také se záznamy neseznámila až při nahlédnutí do spisu, neboť záznamy byly provedeny v rámci dokazování u správního orgánu I. stupně dne 22. 7. 2021.

46. V protokolech o výsledku účastníka správního řízení o vyhoštění cizinců D. K. a O. K. je zjevně nesprávně uvedeno datum 13. 8. 2021, což bylo rovněž potvrzeno cizineckou policií. Z celého kontextu i z obsahu jak těchto, tak i ostatních protokolů o výsledku účastníka správního řízení je zřejmé, že byly sepsány dne 15. 5. 2019, neboť předmětní cizinci byli správním rozhodnutím ze dne 15. 5. 2019 rovněž vyhoštěni a všichni zahraniční dělníci vypovídali o stejné kontrolní akci provedené dne 15. 5. 2019. Na podporu tohoto tvrzení svědčí i datum sepsání protokolů uvedený v průvodním dopise cizinecké policie správnímu orgánu I. stupně.
47. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením, že správní orgán I. stupně měl v rozporu se zásadou presumpce nevinoty o výsledku řízení rozhodnuto dříve, než začalo. Skutečnost, že po neúspěšném předvolání svědka C. se správnímu orgánu I. stupně dostaly relevantní informace od jiných svědků či z důkazů, a proto od výpovědi upustil, neznamena rozpor se zásadou presumpce nevinoty.
48. Problematikou záznamů se žalovaný zabýval na str. 7-11 napadeného rozhodnutí. Tvrzení žalobkyně o tom, kdy zahraniční dělníci nastoupili na předmětnou stavbu, či měli nářadí a kdo jim přiděloval pracovní úkoly, považuje žalovaný obecně za nepodložené, a dále neshledává důvod, proč považovat výpovědi zahraničních dělníků za nevěrohodné, jestliže jsou z velké části souladné.
49. Žalovaný má i nadále za to, že v řízení byl skutkový stav věci zjištěn bez důvodných pochybností a jak správní orgán I. stupně, tak i žalovaný se se všemi námitkami a návrhy žalobkyně dostatečným způsobem vypořádali.
50. Správní orgány nepopíraly tvrzení žalobkyně, že společnost CARAMIT-stav s.r.o. dříve na stavbě působila, avšak období od počátku stavby do dubna 2019 nebylo předmětem přestupkového řízení, tudíž je irelevantní, kdo na ní v tu dobu působil a pracoval. Obdobně také považovaly správní orgány za nadbytečnou výpověď stavbyvedoucího L. F. , který v době kontroly na stavbu již nedohlížel a nebyl zde přítomen. I kdyby bylo prokázanou skutečností, že zahraniční dělníky na stavbu posílala společnost CARAMIT-stav s.r.o., bylo však prokázáno, že to byla žalobkyně, kdo umožnil těmto cizincům výkon nelegální práce, neboť zástupce ani zaměstnanec společnosti CARAMIT-stav s.r.o. se na stavbě nenacházel a ani to neuváděl žádný z zahraničních dělníků.
51. Žalovaný se neztotožňuje s názorem žalobkyně, že se správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí skutečností uváděným jednatelem žalobkyně, panem V. F. , vůbec nevěnuje. K výsledku pana V. F. a problematice účastnického výsledku žalovaný odkázal na str. 14-15 napadeného rozhodnutí.
52. K námitce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je založeno pouze na jednom důkazu, žalovaný odkázal na výše uvedené a na odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
53. V řízení bylo postupováno v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu. Skutečnost, že žalobkyně považuje bez bližších věcných a relevantních argumentů obsahy záznamů za „podezřelé, nebo minimálně podivné“ sama o sobě neznamena, že by pro správní orgány

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

měly být tyto záznamy nevěrohodné, popř. že by k nim nemohly přistupovat opatrně a kriticky.

54. Ohledně výpovědi svědka H. žalovaný uvedl, že se k ní v napadeném rozhodnutí vyjádřil tak, že skutečnost, že byla společnost CARAMIT-stav s.r.o. ve smluvním vztahu se žalobkyní, nijak nevyvrací spáchání přestupku žalobkyní. Je pozoruhodné, že si svědek F. při výsledku nevzpomněl na žádného jiného subdodavatele, pouze na společnost CARAMIT-stav s.r.o. Rovněž uvedl, že společnost CARAMIT-stav s.r.o. je na stavbě dlouho, ale nebyla tam od začátku a že přišla pouze jako nějaké posílení. To je však v rozporu s jinými důkazy, z nichž vyplývá, že na stavbě měla působit od jejího začátku. Žalovaný se rovněž neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že pan H. k ní nikdy nebyl v žádném vztahu, když pan H. působil jako koordinátor na stavbě žalobkyně. Protokol o provedeném vzájemném seznámení s riziky uvedený v bodě 63. žaloby není součástí spisového materiálu a žalovaný si není vědom, že by byl někdy v průběhu řízení předložen. Obdobným způsobem správní orgány přistupovaly k výpovědi stavbyvedoucího R. S. , a tedy jim přikládaly menší důkazní hodnotu. Žalovaný nesouhlasí, že by se s výsledky pana H. a S. správní orgán nijak nevypořádaly.
55. Předmětným protokolů o výsledku zahraničních dělníků se žalovaný věnoval na str. 11-12 napadeného rozhodnutí, na které odkázal. Cizinec D. K. uvedl, že pracuje pro společnost CARAMIT-stav s.r.o., v této části bylo řízení zastaveno s ohledem na zásahu *in dubio pro reo*. Za nepřipustnou považuje žalovaný spekulaci, že zahraniční dělníci při výsledku policíí uváděli shodné skutečnosti jako do záznamů zřejmě proto, že se báli konfrontace pro případ, kdyby uvedli v pokaždé něco jiného. Za spekulaci žalovaný považuje i tvrzení, že pan K. se již zřejmě nebál odplaty ze strany zástupců společnosti CARAMIT-stav s.r.o., a proto odpověděl, že pracuje pro tuto společnost.
56. Žalobkyně se v žalobě dále dlouze věnovala posuzování smlouvy o dílo, fakturám a potvrzení plateb. K tomu žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 12-13. Za svými závěry si i nadále stojí, neboť při posuzování výkonu nelegální práce si nelze vystačit pouze se zjištěním formálních smluvních vztahů, nýbrž je třeba zkoumat i skutečný stav na místě. Jestliže tedy dle žalobkyně žalovaný nesprávně z těchto důkazů dovozuje, že tyto nijak neprokazují, že zahraniční dělníci nemohli vykonávat a nevykonávali závislou práci právě pro ni, potom ani žalobkyně z těchto důkazů nemůže dovozovat opak. K tomu je třeba doplnit, že závěry o tom, pro koho zahraniční dělníci vykonávali závislou práci, nedovozují správní orgány ze smlouvy o dílo, ale z jiných důkazů.
57. Pro posouzení seznamu dodavatelů platí stejné úvahy žalovaného, jako uvedené v předchozím odstavci. Seznam dodavatelů obsahuje i společnosti CARAMIT-stav s.r.o., není ale sto nijak prokázat, pro koho skutečně zahraniční dělníci vykonávali závislou práci a kdo jim ji umožnil vykonávat.
58. V části žaloby věnující se nesprávným skutkovým závěrům žalobkyně uvádí ničím nepodložené informace o partákovi K., dobu výkonu práce zahraničních dělníků na předmětné stavbě či tvrzení, že zahraniční dělníci byli někým instruováni, jak mají vypovídat. Průběžná fakturace a průběžné hrazení faktur opět nijak neprokazuje, kdo skutečně umožnil minimálně dne 15. 5. 2019 na předmětné stavbě výkon závislé práce zahraničním dělníkům.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

59. V další části žaloby žalobkyně namítala porušení zásady zásahu *in dubio pro reo*. Toto porušení žalovaný odmítá a ve stručnosti odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K části žaloby týkající se nesprávného právního posouzení věci žalovaný vyjádřil svůj nesouhlas a znovu odkázal na odůvodnění předchozích rozhodnutí. Závěrem žalovaný pro úplnost odkázal na judikaturu, ze které vyplývá, že prvostupňové a druhostupňové rozhodnutí spolu tvoří jeden celek a že požadavek řádného odůvodnění rozhodnutí nelze chápat jako nárok odvolatele na explicitní reakci na každou a jakoukoliv jednotlivou odvolací námitku.

Posouzení věci

60. Soud ve věci rozhodl bez jednání. Žalobkyně s rozhodnutím věci bez jednání souhlasila, žalovaný se k výzvě soudu, aby sdělil své stanovisko k této možnosti ani ve stanovené lhůtě, ani až do dne vyhlášení tohoto rozsudku nevyjádřil. Proto se podle § 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s. má za to, že rovněž i žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasí.
61. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Z nich je patrné, že žalobkyně napadá zejména správnost skutkových zjištění správních orgánů. Jen relativně úspornou část žaloby věnuje správnosti právního posouzení věci, což je ale v logice věci: nebyl-li podle žalobkyně řádně zjištěn skutkový stav věci, má to dopady i do právního posouzení.
62. Žaloba je důvodná.
63. V první části žaloby shrnuje žalobkyně procesní průběh věci. Jelikož tato část žaloby neobsahuje žádnou skutkovou ani právní polemiku s napadeným rozhodnutím, nebude se jí soud v tomto rozsudku blíže zabývat.
64. Nesprávnost skutkových zjištění byla podle názoru žalobkyně zapříčiněna celkem šesti pochybeními správních orgánů. Tvzení o těchto pochybeních vytvářejí první žalobní bod.
65. Nejprve žalobkyně namítá neprovedení navržených důkazů. Jedná se o výpověď stavbyvedoucího L. F. , stavebního mistra J. V. , jednatele žalobkyně V. F. , jednatele společnosti CARAMIT-stav s.r.o. M. C. a jednotlivých dělníků zastížených správním orgánem I. stupně na stavbě.
66. K tomuto žalobnímu bodu soud předesílá, že podle § 3 správního řádu je povinností správních orgánů postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tato základní zásada činnosti správních orgánů nabývá na obzvláštním významu právě v případě přestupkových řízení. Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu totiž platí, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. V přestupkovém řízení se i proto neuplatní obecně stanovená povinnost účastníků řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení zakotvená v § 52 správního řádu (k tomu srovnej usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014. č. j. 5 As 126/2011-68). Obviněný z přestupku není povinen v přestupkovém řízení uvádět jakákoli tvrzení a nabízet o nich jakékoli důkazy; není totiž povinen se hájit. Současně je však obviněný z přestupku pochopitelně plně oprávněn využívat svého práva důkazy navrhopat (§ 50 odst. 1 správního řádu). I když takového práva obviněný z přestupku využije, neznamená to ani na půdorysu přestupkového řízení,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

že je správní orgán takovými návrhy vázán. I v něm je totiž povinen provést právě jen ty důkazy, které jsou potřebné ke zjištění skutkového stavu věci (§ 52 správního řádu). Správní orgán je však povinen se i s důkazními návrhy obviněného z přestupku vypořádat; neprovede-li je, musí v odůvodnění svého rozhodnutí přezkoumatelně uvést, z jakého důvodu k jejich provedení nepřistoupil (§ 68 odst. 3 správního řádu).

67. Upíná-li se povinnost řádného zjištění skutkového stavu ke skutečnostem podstatným z hlediska příslušného rozhodnutí, jde v případě přestupkového řízení na prvním místě o problematiku naplnění skutkové podstaty příslušného přestupku. Pochopitelně, že pro rozhodnutí mohou být (a zpravidla také jsou) v konkrétním případě podstatné i další skutečnosti, v nyní projednávané věci však žalobkyně tvrdí, že se ani nedopustila příslušného přestupku.
68. Sluší se proto připomenout, že v posuzované věci byla žalobkyně postižena za přestupek podle § 140 odst. 1 písm. c) ZoZ. Podle tohoto ustanovení: *„Právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se přestupku dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.“* V případě žalobkyně se mělo jednat o umožnění výkonu nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2. ZoZ. V něm je stanoveno: *„Pro účely tohoto zákona se rozumí nelegální práci práce, která má znaky závislé práce podle § 2 odst. 1 zákoníku práce a je konána cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.“* V ustanovení § 89 odst. 2 ZoZ, jehož porušení je žalobkyni rovněž kladeno za vinu, je pak stanoveno: *„Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.“* Závislá práce je vymezena v § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, takto: *„Závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.“*
69. Z této právní úpravy pak vyplývá okruh skutečností, které je třeba obviněnému z příslušného přestupku prokázat, aby mohla být v konkrétním případě vyvozena jeho vina tímto přestupkem. V daném případě bylo nutno prokázat, že konkrétní osoby u žalobkyně a) konaly práci, jež má znaky závislé práce podle § 2 odst. 1 zákoníku práce, b) že tato práce byla danými osobami vykonávána v rozporu s veřejnoprávním povolením, případně úplně bez něj. V projednávané věci byla vůči žalobkyni vyvozena odpovědnost daným přestupkem ve vztahu k celkem 12 fyzickým osobám ukrajinské státní příslušnosti.
70. Z obsahu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se podává, že pokud jde o svědecké výpovědi, provedl správní orgán I. stupně výslech J. H., který na předmětné stavbě vykonával roli koordinátora BOZP a technického dozoru investora, a R. S. , stavbyvedoucího předmětné stavby od května 2019. Správní orgán I. stupně měl v úmyslu ještě provést výslech M. C. , jednatele společnosti CARAMIT-stav s.r.o., ale ten se k výsledku nedostavil a správní orgán I. stupně poté od jeho provedení upustil (k tomu viz níže).
71. Pokud jde o svědeckou výpověď pana L. F. , stavbyvedoucího na předmětné stavbě od března 2019 do konce dubna 2019, zdůvodnil správní orgán I. stupně její neprovedení tím, že ji považuje za nadbytečnou, neboť *„má k prokázání každého ze znaků závislé práce i jiné*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

důkazy (a většinou ne pouze jeden další), které jasně poukazují na výkon závislé práce pro obviněného.“ Uvedl to na straně 25 svého rozhodnutí. Navíc ve vztahu k tomuto svědkovi poukázal správní orgán I. stupně na to, že v době kontroly (tj. 15. 5. 2019) neměl již s předmětnou stavbou nic společného, když na ní funkci stavbyvedoucího vykonával jen do konce dubna 2019, což žalobkyně potvrdila znovu i v žalobě. K tomuto vyhodnocení daného důkazního návrhu se připojil i žalovaný na straně 14 napadeného rozhodnutí. Podle názoru soudu jde přitom o akceptovatelné vypořádání důkazního návrhu obviněného z přestupku. Za situace, v níž navržený svědek ve funkci stavbyvedoucího již v době kontroly nepůsobil, nemohl logicky podat přímé svědectví o předmětu přestupkového řízení, tj. o skutku, ve kterém je spatřován přestupek. Ten je přitom časově vztažen právě ke dni kontroly, tj. 15. 5. 2019. Tento svědek tak sice vskutku mohl vypovědět o tom, co se na stavbě dělo v době, kdy na ní působil coby stavbyvedoucí, jednalo by se však jen o skutečnosti snad dokreslující celkový obraz, ale nikoli o skutečnosti rozhodující z pohledu výsledku přestupkového řízení. Ani žaloba přitom neuvádí žádné skutečnosti, o nichž měl tento svědek vypovídat, jež by byly s to změnit výsledky provedeného přestupkového řízení.

72. Jde-li o svědeckou výpověď J. V. , stavebního mistra, v jeho případě se správní orgán I. stupně dopustil pochybení, když uvedl, že jej nemohl vyslechnout, protože jde o jednatele žalobkyně. Současně však uvedl, že na stavbu pouze vozil materiál (str. 25 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Tuto dílčí nepřesnost však napravil žalovaný, když v napadeném rozhodnutí (str. 14), když s odkazem na zdůvodnění správního orgánu I. stupně konstatoval, že výslech J. V. by byl nadbytečný. Žaloba neobsahuje žádné tvrzení, které by tento závěr bylo způsobilé zpochybnit. Žalobkyně se v tomto směru spokojuje jen s tím, že výslech tohoto svědka navrhla, ale správní orgány jej neprovedly. To však k vyvrácení závěru o nadbytečnosti tohoto výslechu nepostačuje.
73. Žalobkyní navržený výslech V. F. , jednatele žalobkyně, neprovedl správní orgán I. stupně s tím, že jde o jednatele žalobkyně; navíc se v průběhu řízení měl příležitost ve věci opakovaně vyjádřit (str. 25 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). I tento závěr pak žalovaný aproboval v napadeném rozhodnutí (str. 14). Tento závěr odpovídá právní úpravě, neboť osoba jednající za právnickou osobu ve smyslu § 30 správního řádu vypovídá a může být vyslýchána toliko jako obviněný podle § 82 odst. 1 PřestZ, nikoli jako svědek. Procesní postavení obou těchto osob se podstatně liší, a proto je nelze zaměňovat (zejména v tom, že svědek je povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčet, srov. § 55 odst. 1 správního řádu; obviněný naopak není povinen jakkoli se správními orgány spolupracovat). Svědecká výpověď osob tvořící statutární orgán právnické osoby je proto nepřípustná (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541). Lze uzavřít, že důvodně správní orgány tuto navrženou svědeckou výpověď neprovedly. Hovoří-li žalobkyně o možnosti slyšení pana F. a jako o možnosti získání výpovědi samotné obviněné, pak zákon v již citovaném § 82 odst. 1 PřestZ akcentuje, že správní orgány ji provedou, je-li to nezbytné k uplatnění práv obviněné osoby. Ze žaloby ovšem není patrné, uplatnění jakých práv obviněné mělo být zmařeno tím, že správní orgány k výpovědi žalobkyně nepřistoupily.
74. Pokud pak žalobkyně zdůrazňuje, že při výpovědi účastníka řízení by byly v protokolu přesně zachyceny jeho formulace, s nimiž by se musel správní orgán vypořádat, je třeba uvést, že správní orgán obecně má povinnost se vypořádat se všemi podklady pro vydání rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu), a musel by tak nutně učinit i ve vztahu k písemnému vyjádření žalobkyně, resp. jejího jednatele, byť má žalobkyně samozřejmě pravdu v tom, že důkaz výpovědi obviněné osoby a její vyjádření není totéž. Avšak ve

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

způsobu, kterým se správní orgán musí s obsahem těchto důkazů resp. podkladů vypořádat v odůvodnění svého rozhodnutí, mezi nimi není možno hledat závažný rozdíl. Dlužno však připomenout, že vypořádání se s důkazy, podklady pro vydání rozhodnutí a tvrzeními či námitkami účastníků řízení rozhodně nemusí nabývat podoby detailního rozboru každého argumentu. K zajištění přezkoumatelnosti takového vypořádání postačí popřípadě i to, pokud správní orgán proti tvrzení účastníka postaví svůj právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (k tomu rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Soud pak navíc v žalobě postrádá konkretizaci tvrzení učiněných jednatelem žalobkyně, jimiž se snad správní orgány nedostatečně zabývaly. Tvrzení, podle něhož se „OIP ve svém rozhodnutí skutečností uvedeným při jednáních jednatelem žalobce vůbec nevěnuje“, lze sotva považovat za způsobilé vymezení žalobního bodu, neboť by po soudu vyžadovalo, aby za žalobkyni fakticky její námitku dotvářel či domýšlel (totiž aby sám svou pátrací činností zjistil, které vyjádření jejího jednatele snad nebylo dostatečně vypořádáno), což je ovšem nepřipustné (viz rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Lze uzavřít, že správní orgány nijak neporušily procesní práva žalobkyně, pokud neprovedly její účastnický výsledek.

75. Neprovedení svědecké výpovědi svědka M. C. zdůvodnil správní orgán I. stupně tím, že se mu nepodařilo jej předvolat (str. 27 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Kromě toho si však informace, které jeho výpovědí mýnil získat, opatřil i z jiných zdrojů (výpovědi a důkazů), takže nakonec výsledek M. C. považoval za nadbytečný. Toto hodnocení pak jako správné vyhodnotil i žalovaný (str. 15 napadeného rozhodnutí). Podle názoru soudu je patrné, že správní orgán I. stupně původně mýnil tohoto svědka vyslechnout, neboť nelze odestát, že coby jednatel společnosti, s níž měla žalobkyně uzavřenou smlouvu o dílo (snad) ze dne 12. 3. 2019, jejímž předmětem měla být právě realizace zateplení bytového domu, mohla být věcně přínosná. Ani žalobkyně však nečiní sporným, že pokus o jeho předvolání nebyl úspěšný. Ze správního spisu plyne, že svědek byl k výsledku předvolán předvoláním ze dne 18. 7. 2022, které bylo do datové schránky společnosti CARAMIT-stav s.r.o. doručeno fikcí dne 29. 7. 2022. Svědek se však bez omluvy nedostavil. Ve světle dalších skutečností, které plynou ze správního spisu (od předložení zfalšovaného prohlášení pana C. údajně ze dne 14. 9. 2023 až po zrušení společnosti CARAMIT-stav s.r.o. usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 4. 2023, č. j. 38 Cm 151/2022-11, které nabylo právní moci dne 18. 5. 2023), není tato skutečnost příliš překvapivá. Tyto skutečnosti přitom svědčí přinejmenším o tom, že snaha o zajištění svědecké výpovědi tohoto svědka by byla spojeno nejspíše se značnými náklady finančními i časovými, a to bez záruky úspěchu. Předvedení, které žalobkyně zmiňuje v žalobě, přitom v úvahu nepřicházelo, neboť nebylo a není známo bydliště pana C., ani žádné jiné místo, na kterém by se mohl zdržovat, tím méně, zda se vůbec vyskytuje v České republice. Získal-li přitom správní orgán potřebné informace jinými procesními cestami, bylo v zájmu na efektivitě řízení od výsledku tohoto svědka upustit. Rovněž i pokud jde o výsledek pana C., postrádá soud v žalobě konkretizaci toho, co podle názoru žalobkyně mohlo a mělo být jeho výpovědí zjištěno, ale nakonec nebylo. Soud pouze připomíná, že v přestupkovém řízení byl proveden nejen důkaz samotnou smlouvou o dílo, ale také dílčími fakturami a rovněž i doklady o úhradě těchto dílčích faktur. Jen na základě subjektivního přesvědčení žalobkyně o tom, že by ji právě výpověď svědka C. vyvinula z přestupku (aniž by bylo patrné, oč konkrétně tuto svou domněnku žalobkyně opírá), nelze úspěšně zpochybnit skutkové závěry správních orgánů.

76. Dále se soud v rámci tohoto žalobního bodu zabýval problémem spočívajícím v nevyslechnutí samotných dělníků pracujících na stavbě. Řešení tohoto problému nelze oddělit od námítky v níž žalobkyně uvádí, že rozhodnutí správních orgánů stojí pouze na jednom nepřípustném důkazu. Tím mají být záznamy podle § 132 odst. 1, 2 zákona o zaměstnanosti, které byly sepsány inspektory správního orgánu I. stupně při kontrole dne 15. 5. 2019. V nich je zachycena nejen totožnost dělníků zastížených na předmětné stavbě, ale i jejich vyjádření na některé otázky položené jim inspektory. Z nich jsou posléze správními orgány vyvozovány určité skutkové závěry, byť žalovaný konstatuje, že není rozhodující, zda jsou považovány za důkazy či podklady pro vydání rozhodnutí (str. 10 napadeného rozhodnutí), a že tyto záznamy nejsou jediným ani hlavním důkazem (či podkladem pro vydání rozhodnutí) v dané věci (str. 9 napadeného rozhodnutí). Je totiž zřejmé, že důvodnost závěru správních orgánů, podle nichž bylo provedení výsledků těchto zahraničních dělníků nadbytečné, přímo závisí na otázce, zda lze z těchto podkladů, eventuálně včetně protokolů o výsledcích zahraničních dělníků Policií ČR pořízených v rámci řízení o jejich správním vyhoštění, vyvozovat relevantní skutkové závěry.
77. Není sporu o tom, že žalobkyně již coby obviněná z přestupku navrhovala výslech dělníků pracujících na stavbě už ve svém podání ze dne 16. 7. 2021. K jejich výsledkům však nedošlo, protože jejich provedení považoval správní orgán I. stupně za nadbytečné (str. 25 rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve znění opravného usnesení). Usoudil tak proto, že ve správním spisu jsou založeny jednak zmíněné záznamy, jednak protokoly o jejich výsledcích Policií ČR.
78. Soud se především se správními orgány neztotožňuje, pokud jde o řešení otázky použitelnosti záznamů. Sluší se v této souvislosti připomenout, že Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku ze dne 28. 11. 2014, č. j. 30 A 12/2014-30, uvedl: *„Soud má za to, že z citovaných ustanovení zákona o inspekci práce a zákona o státní kontrole, ani z jiných jejich ustanovení nevyplyvá, že by jimi byla vyloučena aplikovatelnost ustanovení § 55 (důkaz svědeckou výpovědí) a § 137 (vysvětlení) správního řádu. Tedy, že by správní orgán provádějící kontrolu podle zákona o státní kontrole byl oprávněn nahradit institut vysvětlení či důkazu svědeckou výpovědí záznamem o obsahu výpovědi osoby do protokolu. Pokud tedy správní orgán zaznamená obsah výpovědi osoby do protokolu, aniž by byly dodrženy podmínky stanovené v ustanovení § 55 správního řádu, je nutné vyjádření takové osoby považovat za vysvětlení podle § 137 správního řádu. Z takového vyjádření osoby pak není správní orgán oprávněn v dalším řízení vycházet, resp. opírat o něj své skutkové závěry, neboť podle § 137 odst. 4 správního řádu záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.“*
79. V citovaném rozsudku vyšel Krajský soud v Plzni z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, č. 3027/2014 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud v něm uvedl, že *„v řízení navazujícím na státní kontrolu má mimořádný význam ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu, které označuje za nepřípustný důkazní prostředek záznam o podání vysvětlení (tedy nikoliv protokol o státní kontrole, jak se mylně domnívá stěžovatelka). Samozřejmě nepřípustnost použití záznamu o podání vysvětlení není absolutní – jistě je možné se svědka v průběhu svědecké výpovědi dotazovat například na důvody odlišnosti jeho výpovědi od vysvětlení, které podal před zahájením správního řízení. Nicméně k tomu, že čtením záznamu o podání vysvětlení nelze ve správním řízení plnohodnotnou svědeckou výpověď nahradit, existuje již bohatá judikatura zdejšího soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010 č. j. 1 As 34/2010-73, publikovaný pod č. 2208/2011 Sb.*

NSS). Z tohoto pohledu lze hodnotit jako pochybení oblastního inspektorátu, že využil při ústním jednání jako důkazní prostředek“.

80. Přehlédne-li soud vůbec fakt, že ustanovení § 132 ZoZ, na nějž záznamy založené ve správním spise odkazují, již dávno neobsahuje dva odstavce, ale pouze jeden (podle nějž: „Fyzická osoba, která se zdržuje na pracovišti kontrolované osoby a koná práci, je povinna orgánu kontroly prokázat svou totožnost občanským průkazem nebo cestovním dokladem.“), na jehož základě je navíc pochybné, zda měli inspektoři práce právo zachycovat nějaká vyjádření osob zastižených na pracovišti (protože dané ustanovení zkrátka hovoří toliko o povinnosti prokázat svou totožnost), musí trvat na svém dřívějším názoru, že tyto záznamy, pokud jde o vyjádření osob v nich snad zachycená, nemohou mít v jinou právní povahu než záznam o podání vysvětlení dle § 137 správního řádu.
81. Obecně jistě nelze inspektorům práce upřít právo požadovat při své činnosti vysvětlení, ani je v rámci své kontrolní činnosti dále užívat zákonem o zaměstnanosti, resp. zákonem o inspekci práce předvídaným způsobem. Podstatný je však právě onen následující způsob nakládání s nimi. V nyní řešené věci byly tyto záznamy nepochybně využity jako zdroj přímých skutkových zjištění, tedy coby důkaz (arg.: „Správní orgán k tomu uvádí, že kontrolní zjištění, ale i výsledky přestupkového řízení jsou postaveny především **na zjištěných skutečnostech v době kontroly** a na vyjádření obviněného během ústního jednání.“- str. 20 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zvýraznění připojil soud). V tomto směru není možno se žalovaným souhlasit, že je lhostejné, zda se jedná o důkazy či podklady pro vydání rozhodnutí, neboť právě v nesprávném zhodnocení rozdílu mezi těmito kategoriemi leží základ pochybení, kterého se v projednávané věci správní orgány dopustily. Záznam o podání vysvětlení totiž zásadně jako důkaz použit nelze, není možno jím provádět dokazování (tj. získávat důkazy, tedy poznatky o předmětu důkazu z důkazního prostředku), a proto může být pouze podkladem pro vydání rozhodnutí (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2016, č. j. 4 As 152/2016-37, bod 20). Záznam o podání vysvětlení, ať už je speciálním zákonem nazván jakkoli, totiž slouží jen k získání předběžné informace o věci, nemůže však sloužit jako důkazní prostředek ve smyslu § 51 správního řádu. Je-li v záznamu o podání vysvětlení zachyceno vyjádření určité osoby, je k jejímu procesnímu použití zásadně nutné ji řádným způsobem vyslechnout, tj. provést důkaz její výpovědi. K tomu srovnej např. rozsudek NSS ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, č. 2208/2011 Sb. NSS. Provedení takového důkazu má svá pravidla a je to právě požadavek na jejich dodržení, jenž garantuje řádnost provedeného řízení, který odůvodňuje odlišný přístup k záznamům o podání vysvětlení a svědecké výpovědi. Pravidla stanovená v § 55 správního řádu pro svědeckou výpověď nelze obcházet tím, že si inspektor práce v rámci kontroly vyjádření určité osoby sepiše bez dodržení podmínek citovaného ustanovení, a následně se bude dovolávat toho, že jde o skutečnosti zjištěné při kontrole, jako by jim to poskytovalo důkazní sílu svědecké výpovědi.
82. To platí tím spíše v řízení přestupkovém, v němž je třeba dbát kromě jiného i na zachování práv obviněného, jemuž je třeba vinu prokázat. Odkazuje-li žalovaný na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2020, č. j. 14 Ad 9/2018-93, který s uvedenými závěry polemizuje, je třeba uvést, že Krajský soud v Plzni není tímto rozsudkem vázán; nebyla proti němu ani podána kasační stížnost, takže nebyl ani přezkoumán NSS. Navíc v něm Městský soud v Praze konstatuje, že záznamy pořízené inspektorátem práce byly v přestupkovém řízení použity jen ke zjištění totožnosti osob nacházejících se v době kontroly na pracovišti, přičemž pro naplnění skutkové podstaty přestupku byly rozhodující další důkazní prostředky. V nyní projednávané věci však byly záznamy

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

použity zejména právě k prokázání naplnění znaků skutkové podstaty přestupku prostřednictvím v něm zachycených vyjádření dotazovaných osob (a jejich obsahem byly poměřovány i jiné ve věci provedené důkazy). Z toho je zřejmé, že se Městský soud v Praze vyjadřoval ke zcela jiné skutkové i právní situaci. Pokud jsou totiž záznamy použity pro zjištění totožnosti fyzických osob nacházejících se na místě prováděné kontroly, je takové použití plně v intencích § 137 správního řádu. Naopak, zachycení určitého vyjádření dotazované osoby a jeho použití následně v podstatě jako by šlo o svědeckou výpověď, již tyto mantinely zjevně překračuje.

83. Rozdíl mezi záznamy o podání vysvětlení a důkazy výsledkem svědků pak nelze procesně „překlenout“ ani tak, že zjištění plynoucí ze záznamů jsou pojata do protokolu o kontrole ve smyslu § 12 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, o který se následně bude správní orgán vedoucí přestupkové řízení opírat jako o zdroj svých skutkových závěrů. Jakkoli totiž platí, že i protokol o kontrole je způsobilým podkladem pro vydání rozhodnutí (§ 51 odst. 4 správního řádu), ba dokonce i to, že v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem pro rozhodnutí o přestupku (§ 81 PřestZ), nemůže tomu tak být v situaci, kdy jsou skutečnosti zachycené v protokolu o kontrole, resp. v záznamech o podání vysvětlení, o něž se protokol o kontrole obsahově opírá, činěny v přestupkovém řízení spornými. Finalizace podoby protokolu o kontrole v podobě marného uplynutí lhůty k podání námitek či jejich vyřízení (§ 12 zákona o kontrole) se totiž uplatní právě jen pro potřeby výsledků kontroly. To však nezabavuje obviněného z přestupku práva sporovat obsah protokolu o kontrole a záznamů o podání vysvětlení v následném přestupkovém řízení, tím méně pak jeho práva na řádné provedení důkazů svědeckou výpovědí. Obviněný z přestupku má právo navrhnout provedení důkazu svědeckou výpovědí a tohoto práva jej nelze zbavit konstatováním, že protokol o kontrole již skutečnosti, které by měly být předmětem svědecké výpovědi, dostatečně popsal. Z pohledu správních orgánů rozhodujících o přestupku totiž musí být akcentována povinnost rozhodovat na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci (§ 3 správního řádu), přičemž v této své povinnosti nejsou správní orgány omezeny ani žádnou koncentrací, která by nastávala finalizací protokolu o kontrole. K tomu obdobně viz také JEMELKA, Luboš. § 81 [Řízení navazující na kontrolu]. In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 644, marg. č. 8.
84. Kromě toho nelze přehlédnout, že záznamy založené ve správním spisu jsou formulovány v českém jazyce, přičemž z ničeho není zřejmé, že by byl při podání vysvětlení přítomen tlumočník, který by otázky a odpovědi překládal do a z ukrajinštiny či ruštiny. To je významný rozdíl od protokolů o výpovědích těchto cizinců pořízených Policií ČR, při nichž byl vždy tlumočník přítomen, přičemž všichni vyslýchání buď s jeho přítomností souhlasili, případně ji dokonce vyžadovali s tím, že česky nerozumějí a nejsou schopni se česky ani vyjadřovat. Za takové situace je skutečně zpochybněna obsahová stránka záznamů, když není patrné, jakým způsobem se vlastně spolu inspektor a zjištění dělníci dorozuměli.
85. Lze tedy učinit dílčí závěr, že správní orgány pochybily, pokud ve svých skutkových závěrech vycházely z obsahu záznamů coby důkazů prokazujících vinu žalobkyně přestupkem. Toto pochybení však samo o sobě ještě nemuselo být pro otázku náležitého zjištění skutkového stavu věci fatální. Jak už bylo výše řečeno, správní orgány ve svých závěrech vyšly také z protokolů o výpovědích zjištěných zahraničních dělníků pořízených

Policií ČR v řízení o správním vyhoštění zahraničních dělníků dne 15. 5. 2019, resp. 13. 8. 2021.

86. Správní orgány učinily správně, když tyto protokoly založily do spisu a provedly jimi důkaz v přestupkovém řízení. I tyto protokoly je však v rámci zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu) hodnotit v kontextu věci. Není tak možno především přehlédnout, že výpovědi byly učiněny v řízení, jehož předmět nebyl zaměřen na detailní otázky týkající se zaměstnání dotčených cizinců, čemuž také odpovídá míra detailu jednotlivých výpovědí. Lze přitom konstatovat, že většina zahraničních dělníků nebyla v rámci svých výpovědí schopna svého zaměstnavatele určit buď vůbec, případně se jeho identitu dohadovala na základě pozorování (např. na základě označení staveniště cedulí s názvem žalobkyně, na základě označení vozidla, jímž přijížděl člověk, který údajně vydával pokyny „co se má dělat“ apod.). Není to přitom v souvislostech věci překvapivé, neboť všichni zahraniční dělníci vypověděli, že s nimi nebyla uzavřena písemná pracovní smlouva, práci získali na základě různých neformálních oslovení či doporučení a dohod v rámci ukrajinské komunity apod. Z podaných svědeckých výpovědí vyplývá, že identita skutečného zaměstnavatele nebyla pro tyto pracovníky vlastně důležitá a nepociťovali potřebu ji zjišťovat, protože jejich hlavní motivace spočívala v možnosti získání výdělků, ať už ho platí kdokoli. Z těchto výpovědí lze jako nepochybné dovodit, že tito zahraniční dělníci prováděli na předmětné stavbě zateplení, činili tak na základě ústní domluvy s tím, že určitý čas měli pracovat tzv. na zkoušku a teprve poté být placeni. Výše úplaty měla záviset na jejich schopnostech.
87. Činit z celku těchto výpovědí jakékoli konkrétní závěry ve vztahu k žalobkyni je podle názoru soudu obtížné. I ti ze zahraničních dělníků, kteří žalobkyni výslovně jmenují, činí tak na základě svých domněnek či pozorování (např. V. K. hovoří o osobě, která na stavbu přijížděla vozidlem označeným názvem žalobkyně, která říkala, co se má udělat), nebo ji jmenují bez dalšího (např. M. B., který uvedl, že neví, pro koho pracuje, ale myslí si, že pro žalobkyni, aniž by však uvedl, na základě čeho se tak domnívá). Konečně ti z dělníků, kteří přímo prohlásili, že jsou zaměstnanci žalobkyně, nesdělili, na základě čeho se tak domnívají (např. O. K. či V. K.). Je to přitom podstatná otázka, protože je patrné, že zapojení zahraničních dělníků do stavby bylo vysoce neformální, stejně jako samo jejich působení na stavbě. Nelze přehlédnout, že některé z těchto výpovědí si i přímo odporují: např. D. K. vypověděl, že pracuje pro společnost CARAMIT-stav s.r.o. (a v důsledku toho bylo přestupkové řízení se žalobkyní ve vztahu k tomuto cizinci zastaveno), jiné výpovědi zmiňují žalobkyni. Protože zahraniční dělníci nebyli vyslechnuti, nevyužily správní orgány možnosti tyto rozpory odstranit.
88. Pokud navíc v tomto ohledu správní orgány uzavřely, že zahraniční dělníci vypovídali před Policií ČR stejným způsobem, jako když dne 15. 5. 2019 uváděli údaje inspektorům správního orgánu I. stupně, kteří je zachytili do záznamů o skutečnostech zjištěných při kontrole, není to úplná pravda. Zatímco podle záznamů všichni dělníci uvedli, že na předmětné stavbě pracovali pro žalobkyni, ve výpovědích Policii ČR to všichni neuvedli, dokonce např. právě D. K. na Policii uvedl, že pracuje pro CARAMIT-stav s.r.o., ale inspektoři do záznamu i v jeho případě uvedli, že sdělil, že pracuje pro žalobkyni. Mnozí další pak žalobkyni ve svých výpovědích vůbec nezmiňovali. Správní orgány přitom v případě rozporů mezi obsahem protokolů a záznamů preferují obsah záznamů (již zmíněnou výjimkou je v tomto případě D. K.), případně pomyslná „bílá místa“ obsažená ve výpovědích zachycených v protokolech doplňují ze záznamů. To je však nepřijatelné, neboť záznam nemá stejnou důkazní hodnotu jako protokol o výpovědi svědka (viz výše).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Bylo-li by tomu totiž tak, mohly by správní orgány zcela od obsahu výpovědí zachycených v protokolech abstrahovat, protože ohledně všech zahraničních dělníků mají již záznam pořízený při kontrole, podle něhož všichni bez výjimky a bez jakéhokoli zaváhání údajně označili za svého zaměstnavatele právě žalobkyni.

89. I při zohlednění výpovědí zachycených v protokolech o výpovědi zahraničních dělníků před Policií ČR tedy zůstává celá řada otázek, které by mohly být – a v poměrech přestupkového řízení také být měly – zodpovězeny a vyjasněny. Podstatné také je, že žalobkyni nebyla dána příležitost se těchto svědeckých výpovědí jakkoli zúčastnit. Žalobkyně tak nemohla těmto svědkům klást žádné otázky, kterými by mohla uplatnit své právo na obhajobu. Správní orgány ale výslech těchto osob v přestupkovém řízení neprovedly (a ani se nepokusily provést). Vysvětlení této skutečnosti odvolávající se na to, že zahraniční pracovníci byli v mezidobí vyhoštěni, není zcela přiléhavé. Zahraniční pracovníci mohli být v přestupkovém řízení vyslechnuti ještě dříve, než jim bylo uloženo správní vyhoštění. Pokud se tak nestalo, je nepřipadné tuto skutečnost fakticky přičítat k tíži žalobkyni. Jsou to správní orgány, kdo je povinen prokázat žalobkyni vinu bez důvodných pochybností. Proto jsou to ony, koho případně stíhá nemožnost provedení konkrétního důkazu.
90. Jde-li pak o skutkové závěry správních orgánů týkajících se znaků závislé práce, podává se především z rozhodnutí správního orgánu I. stupně (str. 20-21 rozhodnutí správního orgánu I. stupně), následující.
91. Vztah nadřízenosti žalobkyně a zahraničních dělníků vůči ní je dovozen z toho, že zahraniční dělníci měli za svou práci dostávat mzdu. Prostředky na tuto mzdu měly pocházet od žalobkyně, přičemž k tíži žalobkyně bylo přičteno, že jednatel žalobkyně během ústního jednání dne 22. 9. 2021 uvedl, že žalobkyně hradila faktury společnosti CARAMIT-stav s.r.o., která posléze zahraniční dělníky vyplácela. Podle správního orgánu I. stupně je tedy zřejmé, že zahraniční dělníci budou zaplacení z peněz žalobkyně. To však není korektní závěr. Ve své podstatě totiž stírá rozdíl mezi závislou prací a plněním obchodní spolupráce. Pokud žalobkyně staví svou obhajobu na tom, že měla se společností CARAMIT-stav s.r.o. uzavřenou smlouvu o dílo, která byla oběma stranami plněna, pak nemůže správní orgán I. stupně učinit závěr o podřízenosti zahraničních dělníků žalobkyni na tom, že buď jak buď byli tito dělníci placeni z prostředků žalobkyně. V opačném případě by musela dovodit znak podřízenosti i u zaměstnanců spolupracujících obchodních společností v rámci všech myslitelných smluvních typů i v ostatních případech obchodní spolupráce (outsourcing) apod. V takové situaci je totiž nutné odlišovat platbu v rámci obchodní spolupráce a následné vyplacení mezd vlastních zaměstnanců. Plně neobstojí ani argument, podle něhož všechny osoby označily na otázku, komu jsou podřízené, člověka od žalobkyně. Tento závěr pochází jen ze záznamů pořízených při kontrole. V protokolech o jejich výpovědi sepsaných Policií to již všichni zahraniční dělníci neuvádějí (činí tak jen někteří). Lze uzavřít, že otázku vztahu nadřízenosti a podřízenosti je třeba znovu korektně posoudit, a to zvláště ke každému zahraničnímu dělníkovi s přihlédnutím k dostupným podkladům a důkazům.
92. Výkon práce jménem žalobkyně je opět dovozen primárně na podkladě záznamů sepsaných při kontrole, když správní orgán I. stupně konstatoval, že všichni zahraniční dělníci uvedli, že pracují pro žalobkyni. Jak je však patrné z protokolů sepsaných Policií ČR, tento závěr neobstojí, když žalobkyni coby svého zaměstnavatele označili všichni zahraniční dělníci jen v záznamech sepsaných při kontrole. Naopak, v případě protokolů

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

o výsledcích zahraničních dělníků byla situace jiná, jak už bylo výše konstatováno. Proto i tento závěr je třeba revidovat s ohledem na dostupné podklady a důkazy. Způsob označení staveniště a případně otázka, komu patřilo lešení na předmětné stavbě, jsou skutečnosti spíše podpůrné povahy; samy o sobě nemohou prokázat, zda zahraniční dělníci pracovali jménem žalobkyně.

93. Přinejmenším v těchto dvou znacích závislé práce dosavadní závěry správních orgánů nemohou obstát. Správní orgány je tedy budou nuceny v dalším průběhu řízení revidovat. K hodnocení důkazů a podkladů pro vydání rozhodnutí však nelze přistupovat mechanicky v tom smyslu, že co není obsaženo v protokolech o výpovědích svědků, lze bez dalšího doplnit ze záznamů o skutečnostech zjištěných při kontrole apod. Každý skutkový závěr (tedy ve vztahu ke každému ze zahraničních dělníků) se musí opírat o bez důvodných pochybností prokázané skutečnosti. Správní orgány tímto způsobem postupovaly v případě D. K., ve vztahu k němuž zastavily přestupkové stíhání žalobkyně proto, že v protokolu o své výpovědi pořízeném Policií ČR označil za svého zaměstnavatele společnost CARAMIT-stav s.r.o. Obdobně individuálně je však třeba postupovat ve vztahu ke všem zahraničním dělníkům, a to při respektování zásady *in dubio pro reo*. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že případný závěr, že zahraniční dělníky není možno vyslechnout, nelze klást k tíži žalobkyni, jako by to byla ona, kdo je povinna prokazovat svou nevinu. Procesní situace je přesně opačná: jsou to správní orgány, kdo je povinen bez důvodných pochybností prokázat vinu žalobkyni.
94. Soud rovněž konstatuje, že správní orgány v posuzované věci nejsou nijak vázány případnými závěry samotné Policie ČR, ohledně toho, kdo byl nebo nebyl zaměstnavatelem zahraničních dělníků. V řízení o uložení správního vyhoštění nebyla otázka konkrétní totožnosti zaměstnavatele s ohledem na okolnosti věci nijak podstatná – ať už by jejich zaměstnavatelem byla žalobkyně nebo společnost CARAMIT-stav s.r.o., na výsledek řízení o uložení správního vyhoštění by to nemělo vliv. To však neplatí pro přestupkové řízení vedené vůči žalobkyni, u níž je naopak nutno prokázat, že to právě pro ni prováděli zahraniční dělníci práci vykazující znaky závislé práce. Zcela nepřipadný je pak tento argument zvláště tehdy, když se správní orgány dovolávají toho, že Policie ČR měla žalobkyni coby zaměstnavatele zahraničních dělníků identifikovat „téměř výhradně“ (srov. rozhodnutí správního orgánu I. stupně na str. 21). Není však jasné, co tento termín má dle správního orgánu I. stupně přesně znamenat, resp. jaký má být závěr v těch případech, kdy naopak Policie ČR žalobkyni jako zaměstnavatele konkrétních zahraničních dělníků nevyhodnotila.
95. Správní orgány k tíži žalobkyně vyložily i výsledky svědeckých výpovědí svědků S. (stavbyvedoucího) a H. (koordinátora BOZP na předmětné stavbě a technický dozor investora). Podle správního orgánu I. stupně (str. 25 rozhodnutí správního orgánu I. stupně) z jejich výpovědí plyne, že oba dávali pokyny zahraničním pracovníkům prostřednictvím osob mluvících česky. Navíc má z těchto výpovědí plynout, že tito pracovníci vykonávali stejnou práci jako zaměstnanci žalobkyně. Při zpětném pohledu nebude znát rozdíl v tom, co dělali zaměstnanci žalobkyně a co zahraniční pracovníci. Rovněž tyto závěry jsou ovšem problematické. Jak totiž plyne z výpovědi svědka S. ze dne 21. 10. 2022, ten přímo uvedl, že zahraničním pracovníkům nikdo žádné přímé pokyny nedával. Na dotaz, kdo dával pokyny těmto zaměstnancům (myšleno zahraničním pracovníkům, pozn. soudu), tento svědek uvedl: „*Asi nikdo. Oni mají nastavený systém práce. Každý z nich věděl, co bude dělat a nebylo potřeba jim zadávat nějakou práci. Tím, že jsme s nimi měli uzavřenou smlouvu o dílo, tak mi bylo jedno, jestli pracují či nikoliv. Já jsem*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

kontroloval pouze kvalitu práce.“ Na doplňující dotaz narážející na to, že zahraniční pracovníci označovali osobu v bílém autě coby toho, kdo je kontroloval a dával jim pokyny, přičemž to byl svědek S., kdo na stavbu jezdil bílým autem, uvedl svědek: *„Já jsem se tam bavil pouze s tím partákem K. Ten uměl dobře česky. Bavil jsem se s ním ale ve smyslu, že když se dělaly balkony, tak že je potřeba dělat na balkonech.“* Z této výpovědi tedy podle názoru soudu nelze dovodit, že by svědek S. uvedl, že dával zahraničním pracovníkům pokyny ve smyslu pokynů zaměstnavatele vůči zaměstnanci. S ohledem na to, že svědek S. na předmětné stavbě působil coby stavbyvedoucí, je dobře představitelné, že musel tím či oním způsobem do jisté míry prováděné práce koordinovat. Z výpovědi svědka S. také nijak nevyplývá, zda zahraniční pracovníci dělali stejnou práci jako zaměstnanci žalobkyně. V dané výpovědi o tom není žádné vyjádření. Není proto pravda, že by obě výpovědi (svědka S. i H.) potvrdily, že zahraniční pracovníci vykonávali stejnou práci jako zaměstnanci žalobkyně.

96. Rovněž svědek H. ve své výpovědi ze dne 22. 8. 2022 potvrdil, že na předmětné stavbě bylo více subdodavatelů, přičemž jedním z nich byla žalobkyně, jejíž pracovníci dělali zateplení. Jen tento svědek (nikoli také svědek S., jak dovodil správní orgán I. stupně) konstatoval, že na zateplení pracovali také zaměstnanci žalobkyně, přičemž ovšem tvrdil, že každá společnost dělala jiné patro nebo stranu, ačkoliv na první pohled nebylo možné od sebe zaměstnance jednotlivých společností od sebe odlišit. V tomto ohledu tedy výpověď svědka H. odporuje tvrzením žalobkyně a jí předloženým důkazům (např. smlouvě o dílo ze dne 12. 3. 2019, podle níž to měla být společnost CARAMIT-stav s.r.o., kdo bude realizovat kompletní zateplení předmětné stavby). Jde-li ovšem o udílení pokynů, i tento svědek uvedl, že na stavbě byli *„jeden nebo dva partáci“*, přičemž *„když jsem potřeboval něco já nebo pan S., tak jim to přetlumočili.“* Z toho ale podle názoru soudu rovněž nelze dovozovat, že by svědkové S. či H. měli zahraničním pracovníkům udílet pokyny typické pro vztah zaměstnavatel-zaměstnanec. I u koordinátora BOZP a tím spíše technického dozoru investora je v poměrech panujících na stavbě zcela pochopitelné, že musí s pracovníky na stavbě komunikovat či některé činnosti koordinovat, popř. kontrolovat. To však takovou osobu ještě nestaví do role zaměstnavatele nebo jeho zástupce jednajícího vůči zaměstnancům.
97. Ze stejných důvodů nelze vyvozovat přesvědčivé závěry o tom, že zahraniční pracovníci podléhali pokynům žalobkyně ani z vyjádření jednatele žalobkyně ze dne 16. 7. 2021, jak činí správní orgán I. stupně na str. 22 svého rozhodnutí. Z toho, že jednatel žalobkyně uvedl, že *„v rámci řízení stavby a dohledu nad jejím prováděním v případě potřeby komunikoval“* s předákem těchto pracovníků K., není možno bez dalšího dovodit, že tito pracovníci byli žalobkyni podřízeni coby její faktičtí zaměstnanci. I v tomto směru soud odkazuje na obecně známou potřebu práce na stavbě určitým způsobem koordinovat. Pokud by tedy správní orgány chtěly prokazovat, že zahraniční pracovníci podléhali žalobkyni intenzivněji, než je typické pro nezbytnou koordinaci činností probíhajících na stavbě, musely by nezbytně doplnit dokazování o takové důkazy, z nichž by tato skutečnost jednoznačně vyplývala.
98. Napadá-li žalobkyně závěry správních orgánů vycházející z předložené smlouvy o dílo uzavřené mezi ní a společností CARAMIT-stav s.r.o. dne 12. 3. 2019, pak soud předesílá, že z obsahu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se podává, že žádný z nich nekonstatoval, že by šlo simulované právní jednání, či smlouvu uzavřenou tzv. „naoko“. Pochybnosti, které ohledně obsahu této smlouvy shrnuje správní orgán I. stupně na str. 22 svého rozhodnutí, však mají reálný základ. Žalobkyní předložená smlouva skutečně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vykazuje jisté obsahové i formální nedostatky, které oprávněně vzbuzují určité pochybnosti. Správní orgány na nich nicméně své závěry nebudují (k tomu viz i str. 12 napadeného rozhodnutí). Pokud však správní orgán I. stupně konstatuje na str. 29 svého rozhodnutí, že byt nemá za to, že předložená smlouva o dílo byla uzavřena naoko, což však neznamená, že zahraniční pracovníci pracovali právě na základě této smlouvy, lze mu v tomto dílčím obecném závěru jistě přisvědčit. Jde však současně o závěr, ze kterého ovšem nelze vůči žalobkyni nic podstatného dovozovat. Se žalobkyní lze ovšem na druhé straně souhlasit v tom, že správní orgány se specificky nijak nevyjádřily k jí předloženým fakturám a potvrzení o zaplacení smluvené ceny díla. Jestliže správní orgány na jedné straně zpochybňují smluvní základ vztahu mezi žalobkyní a společností CARAMIT-stav s.r.o., pak by skutečně bylo namístě, aby se zabývaly i důkazy o tom, že mezi těmito společnostmi probíhala fakturace a placení. Stejně tak se správní orgány nezabývaly ani tím, že i v seznamu subdodavatelů ze dne 4. 3. 2019, který žalobkyně předložila dle bodu 11.3 smlouvy o dílo č. 1_10450 svému objednateli, je také společnost CARAMIT-stav s.r.o. uvedena. Tyto skutečnosti přitom mohou částečně svědčit ve prospěch žalobkyně, jakkoli samozřejmě nemohou přímo prokázat přesnou formu zapojení zahraničních pracovníků do předmětné stavby.

99. Má-li soud shrnout výše uvedené závěry, je patrné, že proces zjišťování skutkového stavu věci byl v posuzovaném případě zatížen chybami, které mohly mít za následek nesprávnost učiněných skutkových zjištění. Z některých provedených důkazů byly vyvozovány závěry, které z nich neplynuly, nebyly provedeny důkazy, které se jeví být nezbytnými (zejména výsledky jednotlivých zahraničních dělníků). Správní orgány při zjišťování skutkového stavu věci pochybily, pokud údajné výpovědi zahraničních pracovníků zachycené v záznamech o skutečnostech zjištěných při kontrole použily přímo k vyvozování skutkových závěrů, ba dokonce k doplňování jejich výpovědí zaznamenaných v protokolech o jejich výpovědi před Policií ČR. Soud také zjistil, že správní orgány dostatečně nezhodnotily důkazy, které by mohly svědčit spíše ve prospěch žalobkyně.
100. Přestože je tedy nepochybné, že v průběhu provedené kontroly a následného přestupkového řízení vyšly najevo skutečnosti, které vytvářejí nikoli nevýznamné pochybnosti o tom, zda zahraniční dělníci nevykonávali fakticky závislou práci pro žalobkyni, připomíná soud, že v přestupkovém řízení je nutno vinu přestupkem obviněné osobě prokázat, a to bez důvodných pochybností. Jinak řečeno: samotné důvodné pochybnosti na straně správních orgánů nemohou k uznání viny v přestupkovém řízení dostačovat. Správní orgány jsou rovněž povinny ze své úřední povinnosti přihlížet ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, ať už je ve prospěch či neprospěch obviněného z přestupku. Způsob, kterým se však správní orgány zhostily zjišťování skutkového stavu v nyní projednávaném případě, vytváří dojem, že pochybnosti byly spíše přičítány k tíži žalobkyně a že správní orgány spíše přihlížely k důkazům a podkladům, které žalobkyni usvědčovaly, přičemž důkazy a podklady, které svědčily v opačný závěr, bagatelizovaly. Takto však postupovat nelze. Závěry správních orgánů, které míní žalobkyni uznat vinnou, musí být přesvědčivé a podložené, a to ve vztahu ke každému jednomu zahraničnímu pracovníkovi. Jelikož tomu tak v současné době není, je třeba, aby správní orgány dostaly procesní příležitost reagovat na závěry soudu a pokusit se své dokazování adekvátním způsobem doplnit. Teprve poté bude namístě, aby správní orgány znovu uvážily o příslušné právní kvalifikaci věci.

Závěr a náklady řízení

101. Soud dospěl závěru, že žaloba, již se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, je důvodná, výrokem I. tohoto rozsudku tak napadené rozhodnutí zrušil v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s.
102. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalobkyně, neboť napadené rozhodnutí bylo soudem zrušeno.
103. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována uhrazeným soudním poplatkem za podanou žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žaloby v celkové výši 4 000 Kč, odměnou za právní zastoupení žalobkyně za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč: příprava a převzetí právního zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen *„advokátní tarif“*), sepis a podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a účast na jednání před soudem dle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu, celkem 6 200 Kč. Dále dvakrát náhradou hotových výdajů po 300 Kč. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, byla odměna zástupce za poskytnuté úkony právní služby a náhrada hotových výdajů navýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tedy o 1 428 Kč. Celková výše náhrady nákladů řízení tak činí 12 228 Kč.
104. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 27. listopadu 2024

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.